

Милена замръкна не много далечъ отъ София и ношува въ едно кърско ханче. Тя се унесе едвамъ къде срѣднощъ. Тя пакъ видѣ тая нощъ Стояна — видѣ го въ нѣкаква весела планина, дето широки сѣнки падатъ отъ кичеститѣ джбове, а шуртението на хладната балканска рѣчка вечерникътъ разнася надалечъ... Тя си спомни, че бѣ сънувала, какво Стоянъ билъ умрѣлъ въ болницата, че срещнала колата, съ която го влачели да го закопаятъ . . . че тя е ходила и падала на гроба му. . . Какъвъ страшенъ и лъжливъ сънь! Тя благодарѣше Бога, че било това сънь . . . Цѣла нощъ бълнува и пѣшка тя . . . И когато се пробуди, по зори, тя всичко помнѣше, всичко, но дълго не можеше да разпознае, кое бѣше истинското, и кое бѣ чистъ сънь.

